

О С Т А Р И С М О

Врх Телечке, малено сеоце,
поред пруге, сред меке равнице,
удомило храбре добровољце,
и њихове ближе породице.

Живот буја, младост раздрагана,
жагор деце у основној школи,
вриска, игра током целог дана,
по прабини трче малишани голи.

Поља родна, година понела,
процветали сунцокрети жути,
таласа се и пшеница бела,
у крај пута по који трн љути.

Предвечерје, игралиште пуно,
на два гола омладина игра,
ветрић благи од јароша дуно,
прашина се у ковитлац дигла.

Родитељи трепте од радости,
срца пуна љубави и среће,
све одише жаром и младости,
да ли од тог има нешто веће.

Неко време донесе олује,
пруге нестало, игралиште пуно,
у школи се жагор и не чује,
освануло јутро, једва сам се усто.

Празне улице, увукла се туга,
весела и чари више не постоје,
шетам улицом без иједног друга,
остарисмо ја и село моје.

Угљеша Слијепчевић